

kanten, fordi jeg havde faaet ondt. Det var en flov Historie for mig! De var saa elskværdig at ride hen til en Gaard for at hente noget Vand, og paa Vejen tabte De Deres Lommetørklæde — jeg ser det endnu ganske tydeligt flyve henover Markerne.«

»Jo, den Dag husker jeg godt.«

»Gør De? Men saa vil De ogsaa forstaa, at jeg føler en brændende Trang til at skaffe mig Oprejsning i Deres Øjne. Dersom jeg kan opdrive et Par præsentable Gangere, tør De saa endnu engang betro Dem til min Ledsagelse? Her maa vel findes en Ridestald.«

»Ja, med Muldyr og Æsler — andet fører vi ikke her.«

»Jeg vil dog gøre et Forsøg.«

»For min Skyld skal De nu ikke ulejlige Dem. Jeg veed desuden bestemt fra Hr. v. Auen, at der ikke er tilredne Heste at faa.«

Torben saae fra Siden hen paa hende og blev tavs; og Jytte fortrød sine Ord endnu før hun havde sagt dem. — De var kommen hen i den nederste Del af Haven og vendte just om ved den samme Rosenbusk, hvor hun den foregaaende Dag havde taget de tre Blomster, som hun havde villet give ham ved Ankomsten. Drevet af en Indskydelse standsede hun nu og rev en Knop af.